

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

w sprawie **M. P.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 marca 2023 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II AKa 560/16,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 19 października 2016 r., sygn. akt XXI K 87/15,

na podstawie art. 544 § 3 k.p.k., art. 639 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić wniosek;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 19 października 2016 r., w sprawie o sygn. akt XXI K 87/15, M. P. został uznany za winnego tego że, w dniu 12 listopada 2014 r. w S., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia L. Z., ugodził ją około 40 razy nożem w głowę, kark, szyję, tułów, kończyny i pośladki lewy, powodując u pokrzywdzonej szereg obrażeń ciała w postaci m. in. rany klutej

w linii przymostkowej po stronie prawej, której kanał drażył w głąb, nacinając górną krawędź wcięcia mostka i kończył się ślepo w mięszu płucnym części przyśrodkowej górnego płata płuca prawego, ran kłutych klatki piersiowej po stronie lewej, które drażyły w głąb kończąc się ślepo w świetle lewej jamy opłucnowej, ran kłutych w okolicy łopatki lewej, z których kanał jednej przeszywał kość łopatki lewej, nacinając górną krawędź III żebra lewego i kończąc się ślepo w świetle lewej jamy opłucnowej, które powodowały w lewej jamie opłucnej krwotok o objętości 300-400 ml, ran kłuto-ciętych szyi po stronie lewej, z których dwie drażyły w głąb, poprzez mięsień mostkowo - sutkowo - obojczykowy przecinając żyłę i tętnicę dogłową lewą, które to rany z następowym wykrwawieniem skutkowały zgonem L. Z., czym wyczerpał dyspozycję art. 148 § 1 k.k. i za to na mocy art. 148 § 1 k.k. sąd wymierzył oskarżonemu karę 15 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego. W skardze odwoławczej podniesiono zarzuty obrazy prawa materialnego, procesowego oraz błędy w ustaleniach faktycznych, w konsekwencji, obrońca złożył wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Katowicach po rozpoznaniu wniesionej apelacji wyrokiem z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II AKa 560/16, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu II instancji kasację wniósł obrońca skazanego. W kasacji skarżący na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. wyrokowi Sądu Apelacyjnego w Katowicach zarzucił rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności:

- art. 9 § 1 k.k. poprzez brak wykazania przez oskarżenie powstania i realizacji u skazanego zamiaru nie tylko pozbawienia życia pokrzywdzonej, ale chęci wyrządzenia jej jakiegokolwiek krzywdy,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd odwoławczy oceny dowodów i snucia rozważań na nich opartych, które wykraczały poza reguły określone w powołanej normie,

- art. 433 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie się od rozpoznania całości zarzutów podniesionych w skardze odwoławczej i braku osiągnięcia celów postępowania karnego,

- art. 440 k.p.k. poprzez wydanie wyroku rażąco niesprawiedliwego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt IV KK 379/17 Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego M. P., uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Obecnie z wnioskiem o wznowienie przedmiotowego postępowania karnego, wystąpił obrońca skazanego - adwokat M. M., wskazując jako podstawę art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k., z uwagi na to, że w niniejszej sprawie pojawiły się nowe fakty i dowody, które mogą spowodować uchylenie obu wyroków.

W pisemniej odpowiedzi na wniosek prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie wniosku obrońcy, a także o przeprowadzenie w trybie art. 97 k.p.k. dowodu z kopii materiałów sprawy o sygn. akt 4117-5 Ds. 2385.2022 Prokuratury Rejonowej Sosnowiec Północ w Sosnowcu na okoliczność złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez skazanego M. P. oraz wykonanych w tej sprawie czynności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Przypomnieć trzeba, co trafnie zauważył prokurator, że nie każdy ujawniony nowy fakt lub dowód, nawet jeżeli stwarza przypuszczenie o ewentualnej niewinności skazanego, skutkuje wydaniem orzeczenia w oparciu o art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., lecz wyłącznie taki, który stanowi podstawę graniczącą z pewnością do twierdzenia o błędności wyroku lub co najmniej podstawę uzasadnionego

prawdopodobieństwa uniewinnienia osoby skazanej po wznowieniu postępowania lub też skazania jej za przestępstwo o łagodniejszej sankcji karnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 grudnia 2008 r., II KO 70/06; z dnia 21 maja 2008 r., V KO 30/08 oraz z dnia 25 października 2016 r., IV KO 56/16, baza orzeczeń Supremus). Rozstrzygające w postępowaniu o wznowienie postępowania jest więc to, czy rzeczywiście po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie ujawniły się „nowe fakty lub dowody”, które w ujęciu art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k., wskazują na zaistnienie jednej z sytuacji, o jakich mowa w powołanym przepisie prawa.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że możliwość orzeczenia zgodnie z wnioskiem wchodziłaby w grę wyłącznie wówczas, gdyby z takich nowych faktów lub dowodów wynikał jednoznaczny wniosek o zaistnieniu pomyłki sądowej, a więc o skazaniu M. P. - pomimo, że nie popełnił zarzucanego mu czynu. Takiego jednoznacznego wniosku na podstawie wskazanego we wniosku dowodu wyprowadzić się nie da.

Wprawdzie okoliczność wskazana w wniosku nie była znana orzekającym w sprawie Sądom, jednak sama w sobie nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania tego dowodu za spełniający przesłankę *propter nova* – w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k. – a tym samym uzasadniającym, i to w stopniu znacznym, prawdopodobieństwo pomyłki Sądów orzekających o odpowiedzialności karnej skazanego.

Jak wynika z treści wniosku, skazany M. P. kwestionuje swój udział w zbrodni, nie przyznając się, a z ustaleń poczynionych przez rodzinę skazanego wynika, że rzekomym sprawcą zabójstwa L. Ż. miał być D. C.. Tymczasem jak wynika z dokumentacji Prokuratury Rejonowej Sosnowiec Północ w Sosnowcu w sprawie o sygn. akt 4117-5 Ds. 2385.2022 nie ma żadnych podstaw do uznania, że zaszły jakieś nowe okoliczności wykluczające winę M. P. - wskazujące, że to nie on jest sprawcą śmierci L. Ż.. Skazany M. P. w istocie skierował do Prokuratury Rejonowej Sosnowiec Północ w Sosnowcu zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zabójstwa L. Ż. przez D. C.. Na tę okoliczność został on przesłuchany w charakterze świadka w Zakładzie Karnym W. Podtrzymał swoją wersję zdarzeń podnosząc, że do tego zabójstwa się nigdy nie przyznał i jest pewny, że tego nie

dokonał. Wskazał, że jego córka A. G. uzyskała informację od A. K., że D. C. w trakcie libacji alkoholowej miał chwalić się, że zabił L. Ż.. Nadto do córki skazanego zadzwonił mąż L. Ż. – W. Ż., który w toku rozmowy telefonicznej powiedział jej, że pił alkohol w towarzystwie D. C. ps. P., i ten „miał mu powiedzieć wprost, że to on zabił jego żonę i że jak będzie chciał to jego też zadźga jak jego żonę”. W toku dalszych czynności w tej sprawie dokonano transkrypcji nagrania rozmowy telefonicznej zapisanej na płycie CD i dostarczonej przez A. G. do Komendy Miejskiej Policji w S. Następnie w sprawie przesłuchano D. D., który zaprzeczył aby miał coś wspólnego ze śmiercią L. Ż., ani też, że kiedykolwiek komuś opowiadał, że to on ją zabił. Przesłuchano także w charakterze świadka W. Ż., męża zmarłej L. Ż., który zaprzeczył, aby D. C. w jego towarzystwie powiedział, że to on zabił jego żonę. Świadek ten przyznał, że jest alkoholikiem i być może będąc pod wpływem alkoholu dzwonił do córki skazanego i jak zeznał „być może coś powiedziałem o tym „P.” (pseudonim D. C.), ale ja tego nie pamiętam, a po pijaku człowiek opowiada różne rzeczy, a ja mam skłonność do opowiadania głupot, a szczególnie gdy jestem pijany”.

Reasumując, stwierdzić należy, że przedstawiony we wniosku dowód nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Zaprezentowanie powyższego dowodu w rzeczywistości ma na celu jedynie doprowadzenie do ponownej oceny dowodów i czynienia na tej podstawie odmiennych, niż to dokonały w postępowaniu merytorycznym Sądy pierwszej i drugiej instancji, ustaleń faktycznych, to natomiast nie leży w kompetencji Sądu wznowieniowego.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach związanych z postępowaniem wznowieniowym orzeczono na podstawie art. 639 k.p.k.

